

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΛΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια απ' του προηγουμένου)

Τι να τού έλεγα ;
 Τι μπορούσα να του άπαντήσω.
 "Αν τού άρνούμουνα ήπληξε κίνδυνος γα τόν σκοτώσει με την άρνησή μου, να τού κάνω μεγάλη κακά...
 "Αν πάλι τού έδωνα μιά όποιανδήποτε ύπόσχεση δέν θά δεινόμουν ι' αβή γιά πάντα ;
 Πώς θά μπορούσα ν' άρνηθώ κατόπιν τά λόγια μου ;
 "Έστια βουβή, μη ξέροντας τι να τού άπαντήσω.
 Αισθανόμουν τά πράγματα γύρω μου να στροφογυρίζουν.
 "Ο Έρνέστος κατάλαβε τι συνέβαινε σάν πνεύμα μου, έστένανε και μου είπε ψιθυριστά, με σβησμένη φωνή :

— Δέν θέλω να μου δώσης καμιά υπόσχεση Λιάνα. Καταλαβαίνω...Αυτό είναι...Έγώ...έγω είμαι κιιά ένας ξένος, ένας γέρος, ένας άρροστος.
 Τά μάτια του είχαν γεμίσει δάκρυα.
 "Ένας λυγρός τόν έδειξε. Βλέποντάς τον έτσι συγκινήθηκα βαθιά Κι' άπάνω στη λύπη μου τού μίλησα με καλωσύνη, άποφασισμένη γα θυσιασθή.

— Έρνέστος...Θεέ μου ! ήσύχασε...Με παρεξήγησε φίλε μου...Δέν είσαι ξένος γιά μένα.Ναι...ναι, σου τό ύπόσχομαι, θά βρισκόμαι πάντα κοντά σου...πάντα.
 "Η φωνή του κόπηκε κι' άρχισα να κλαίω.Ο Έρνέστος σήκωσε τό δικιοφρομένο μάτια του και με κίντοξε προσεκτικά. "Έπειτα μου είπε με λαχάρα :

— Άκουσα καλά ;...Είπες πως δέν θά φύγεις από κοντά μου ;...Αυτό δέν είπες Λιάνα. "Ω, άγαπημένη μου, ξενατιόμουν...Πέστο μια άκομη σορά...Αν ήξερες, άν μπορούσες να καταλάβης πόσο καλό μου κάνουν τά λόγια σου !...
 — Ναι, Έρνέστος, ψιθύρισα με τρομακτική φωνή, δέν θά φύγω από κοντά σου.
 — Μου τό ύπόσχεσαι αγάπη μου ;
 — Σου τό ύπόσχομαι.

— "Ω σ' εύχαριστώ...σ' εύχαριστώ Λιάνα...Είσαι πολύ καλή. Τά λόγια σου μου δίνουν ζωή. Είσαι τό καλύτερο φάρμακο γιά μένα. "Ήρουν ναμους σχεδόν και μ' άνέστησε Λιάνα...Λιάνα πολυαγαπημένη μου μικρούλα...γενναιούλα μου ! Ναι...ναι...είσαι ή γενναία μου, ή πολυαγαπημένη μου γενναιούλα...
 Μιλούσε με ταραχή, μ' έβαψι και συγκρόνος έκλαιγε, έκλαιγε άβάσταχτα, άσπυχάτηχα, άφωνα τό δάκρυά του να τρέξουν έλεύθερα, τόν πόνο του να ξεσπάση...

Φοβήθηκα γιά την ζωή του στήν κατάσταση που βρισκότανε και τόν παρακαλέσα να ήσυχάση. Τού σύστησα να άναπαυθή λίγο όσο νάβρη ή γιατρός.Αισθανόμουν κ' έγω την άκατανίκητη έπιθυμία να μείνω γύρω.

"Ηθέλα να συγκεντρώσω τίς σκέψεις μου, να σκεφθώ, να σκεφθώ πολύ...
 Τι είχα κάνει ;
 Είχα δώσει τό λόγο μου να μη φύγω από κοντά του ποτέ ;
 "Ο Έρνέστος άκούρησε σάν μεταξύ αυτό τό προσέφυλλό του κ' έκλεισε τά μάτια του. Μου κρατούσε τό χέρι κι' άναγκάστηκα να μείνω κοντά του ως την ώρα που τόν πήρε ή θάνατος...
 "Υστερα έφυγα σιγά-σιγά, ήρθα σάν δωματίό μου, οίχτηκα σ' ένα ντουβανάκι καί βυθίστηκα στις σκέψεις όπως ή πνευμένο ; σάν νερό ! Δέν μπορούσα μολακούνα να σκεφθώ τίποτα, να βάλω τίς ιδέες μου σέ σειρά.
 "Ήμουν τρομαρά ζαλιωμένη, άποκαρτημένη πνευματικά κι' άπόμεινα έτσι, σάν βυθισμένη σέ τάραξη, κι' έγω δέν έξωσα πόσση ώρα...

(Απ' τού Ημερολόγιου της Λιάνας Σαβάρ)

(Συνέχεια)
 Τινάχτηκα ξαφνικά έπάνω άποθόνοντας βήματα πλάι μου.
 "Ήταν ή γιατρός.

Γιατί διασε; έρχόνταν σάν δωματίό μου, πριν πάει στού άρροστού μου, πριν με ειδοποιήσει κίν ;
 Τόν κένταξα παραξενευμένη, τό άνευλήθη και μου είπε :
 — Μά συγκομείτε πού σας άνητύχησα. Ο γιατρός είναι και λιγάκι πνευματικός. Καταλαβαίνω πόσο ύποφέρετε, καταλαβαίνω τη δύσκολη θέση σας, σάς λυπούμαι, δέν σά ; τό κούβλι και γι' αυτό ήρθα. Μήπως σάς κοιούζω ;
 — "Όχι, σάς παρακαλώ, κήθε άλλο. Μίληστε μου. Σάς εύχαριστώ μέλιστα γιά την καλωσύνη σας.
 — Πρώτα-πρώτα, κυρία, θά σάς κάρω μιά σύσταση. Μου τό έπινεύρεται ;
 — Ναι...άπολύτως...
 — "Υπ'βίλετε τόν έτυτό σας σέ καρτυριές ναιαικαρτεες. Συναγορήστε πολύ κι' άφήνετε την λύπη να σά ; παρατύχη. Μη τό κάνετε αυτό. Άναίτησε την ψυχραιμία σας. Λεπηθήτε την νεότητά σας. Θίλετε να πεθάνω ; Δέν σά ; φταίω ένας θάνατος ;
 — Ένας θάνατος ; Δέν σά ; έννοχά γιατρέ.
 — Ναι, είπα ένας θάνατος. Και τό είπα έχοντας επ' όψην μου τόν σύγγό σας...
 — "Ο Έρνέστος ;... "Όστε λαιπόν ;...
 "Έρωμα δάδληρη...
 Τά είχα χαμένα...
 — "Ήσυχάστε κυρία, μου είπε ή γιατρός με καλωπύνη. Άκούστε με με προσοχή και θάρρος. Κανείς δέν μπορεί να έμποδίσση την μοίρα.
 — Θά πεθάνη !...Θά πεθάνη !...Έστράλισα τρομαγμένη, έχοντας πάντα τόν νου μου σ' ότι μου είπα προηγουμένως.
 — Ναι, κυρία, δέν σάς τό κούβλι. Η καλυφένεσις πού βλέπε στες τίς ήμέρες δέν είναι παρά ή τελευταίος άναλαμπής της ζωής, της ζωής πού φεύγει...
 — "Ω Θεέ μου !...Κύριε !...
 — "Έχετε θάρρος. Τόν λυπούμαι όσο και σεις ίσως. Η καλωσύνη σας και ή γενναιοσυχία σας είναι μεγάλη. Μά πρέπει να ύποκύπη κανείς στις βιβλές τού "Υψίστου. Έδωσήκα καθήκον μου γιά σας πληροφόρητο γιά όλα αυτά ότια να είσθε έτοιμη γα δεχθήτε την συμφορά.Καϊάκωμη...
 Στο σημείο αυτό σταμάτησε σάν να έβλιντασε.

Ανυπήθε την νεότητά σας...Θίλετε να πεθάνετε ;...

Έγύρισα και τόν κένταξα προσοργη γιά τό διαταγρό του.
 — Τι έχετε να μου πητε άκομη γιατρέ ; τόν ρώτησα. Μίλατε... Μίληστε μου...
 — Δέν θά με παρεξηγήσετε κυρία ;
 — "Όχι...όχι...μίλατε μου έλεύθερα.
 — "Ίθού λοιπόν περι τίνας πρόκειται. Σάς ειδοποίησα γιά τόν θάνατο τού κ. Σαβάρ, γιά να έξορετε πρώτον τι πρόκειται να συμβή, και κατόπιν γιά να μπιστέρετε τά του γλυκάνας τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του. Μη τού άρνούεσθε -ίστετε έφ' όσον δέν πρόκειται να ζήση. Διδετε τού πρόθυμα κήθε ύπόσχεση. Οι άρροστοί είναι σάν τά μικρά παιδιά. Οι καταδικασμένοι να πεθάνουν έχουν τόσες άκαιήσεις, τόσους κόπους γιά τη ζωή και τις χαρές της. Άν τόν λυπάσθε μη τού άρνούεσθε τίποτε, μη τού λέτε σέ τίποτε δυ.
 Κατάλαβε την μεγαλοσυχία και την καλωσύνη τού γιατρού. Και τού διηγήθηκα άμέσως τι ύπόσχεση είχα δώσει, προ δλίγου μιλία, σάν Έρνέστος.
 "Ο γιατρός μου έστρεψε με συγκίνηση τό χέρι και μου είπε :
 — Έδωε σας κυρία ! Είσθε πράγματι μιά μεγάλη καρδιά !...
 "Όταν έφυγε ή γιατρός ή μείρινα μόνη σκεφτήκα όσα μου είπα, όσα άρκετή. Δέν ήμουν στες χαροπύνη ούτε λυπημένη. Βρισκόμουν σέ μιά παράξηνη κατάσταση, ήμουν σάν άποκαυωμένη.
 "Ο Έρνέστος θά πέθανε λαιπόν ! "Ήταν νασοδικασμένος απ' την έπιστήμη !...
 Αυτό πού σθκάνα με άλλη γυναίκα χαροπύνη έμένα με λυπούσε πολύ. (Άπολυθεί)

